

Φίβιος Νίφος, ἰατρός Ἰταλός, εἰς τὰ μαθηματικά. ὁ Caesens, ἰατρός ἄγγλος, συ ἔγραψε περὶ μουσικῆς, ὁ δὲ Marcile Ficin, ἰατρός καὶ ἱερεὺς ἐνταυτῷ, μετέφρασε τὸν Πλάτωνα εἰς τὴν λατινικὴν καὶ ἐξήγησε τὴν φιλοσοφίαν του. Ὁ Γουλιέλμος Καπιέλ μετέφρασε γαλλιστὶ τὸν Μακιαθέλλην, ὁ Κοπέρνικος ἰατρός ἱερωμένος, ἔγραψε περὶ ἀστρονομίας καὶ κινήσεως τῆς γῆς. Ὁ Λάζιος, ἰατρός γερμανός, ἔγραψε πραγματείαν Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας. Ὁ Φίλιππος Κουριάνης, ἰατρός τῆς βσιλεύσεως Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, ἐσχολίασε ἐξ βιβλίου τῆς ἱστορίας τοῦ Τακίτου. Ὁ Παῦλος Ἰόβος, ἰατρός καὶ κατόπιν ἐπίσκοπος, συνέγραψεν ἐπαίνους τῶν ἐνδόξων συγχρόνων του ἀνδρῶν. Ὁ Ἀλοῦσιος Λίλιος, ἰατρός ἐν Ῥώμῃ, ἐνησχολήθη εἰς τὴν διαρρύθμισιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ἡμερολογίου. Οἱ ἐπόμενοι ὠσπύτως ἰατροὶ συνέγραφαν ἐπὶ ἀντικειμένων ὠσπύτως ἐκτὸς τοῦ κλάδου τῶν ὁ Ragnerius Snois, παράφρασιν τῶν ψαλμῶν τοῦ Δαβὶδ καὶ ἱστορίαν τῆς Ὀλλανδίας, εἰς 13 βιβλία. Ὁ Σορδιέρος μετέφρασε ἐκ τῆς λατινικῆς εἰς τὴν γαλλικὴν τὴν Ἀτοπίαν τοῦ Θωμᾶ Μώρου. Ὁ Θωμᾶς Reinesius, συλλογὴν ἀρχαίων ἐπιγραφῶν, καὶ De variarum Lectioinum ὁ Πετίτος, πραγματείαν περὶ ποιητικῆς μανίας (de furore poetico), ὁ Perrault, ἰατρός καὶ μετέπειτα ἀρχιτέκτων, μετάφρασιν τοῦ Βιτρουβίου εἰς τὴν γαλλικὴν, παρέδιδε δὲ δημοσίᾳ καὶ μαθήματα γεωμετρίας καὶ ἀρχιτεκτονικῆς.

Τὸ τοιοῦτον δὲ συνέβη καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐνθα πλεῖστοι τῶν ἰατρῶν ἐπεδόθησαν εἰς συγγραφὰς ὕλης ἀλλοτρίας τῆς ἐπιστήμης τῶν πολλοὶ δὲ ἰατροὶ ἀνέβησαν καὶ εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τῆς πολιτείας, οἷος ὁ Μχυροκορδάτος, ὁ Καποδίστριας. Συγγραφεῖς ἰατροὺς ἐπὶ ὕλης ἀλλοτρίας ἐνθυμούμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος προχείρως τὸν ἐν Πειραιεὶ Κύριον Ἀφεντούλην, ἰατρὸν καὶ ποιητὴν ἐν τχυτῷ, ἐνίοτε καὶ δημοσιογράφον, καὶ τὸν Κ. Γουδῆν συγγραφέα διαφόρων πολιτικῶν φυλλαδίων καὶ τελευταῖον βιογράφων τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἤξεύρομεν ἂν ὁ Λομβάρδος καὶ ὁ Βαλασσόπουλος, βουλευταὶ καὶ πρόην ὑπουργοὶ, συνέγραψάν τι, πάντως ὅμως, θὰ γράψωσι πολιτικὰ ἄρθρα.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ.

Ἦλθε καὶ πάλ' ἡ ἀνοιξις, περάσανε τὰ χιόνια,
Οἱ κάμποι πρασίνισανε,
Τὰ δένδρα λουλουδίσανε,
Κ' ἦλθαν τὰ χελιδόνια.

Μορίζαν τὰ τριαντάφυλλα, τὰ ἄνθη, τὰ ζυμπούλια,
Καὶ ἡ ὄροσούλα τῆς βραδείας
Ποτίζει τ' ἄνθη τῆς ῥοδείας,
Λαμποκοπάει ἡ πούλια.

Φουξ τ' ἀγέρι σιγανά, τ' ἀηδὸνι χαιρετάει,
Κι' αὐτὸ κρυμμένο εἰς τὰ κλαδιά
Χαίρεται τὴν ἐλευθερίᾳ
Γλυκὰ ποῦ κελαϊδᾷ.

Γελά ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, οἱ κάμπ', ὅλα γελοῦνε
Τ' ἄγρια πεῦκα εἰς τὰ βουνά
Γέρνουν κ' ἐκεῖνα ταπεινά,
Τὸ Μάϊ χαιρετοῦνε.

Μεσ' εἰς ταῖς ῥαχούλαις βόσκουνε χαρούμενα τ'
[ἀρνάκια
Καὶ ὁ βοσκὸς τὰ καρτερᾷ
Κι' αὐτὰ πηδοῦνε μὲ χαρὰ,
Γλάν—Γλάν τὰ κουδουνάκια.

Σ' τοὺς κήπους πᾶν' ἡ ἔμορφος κι' ὁ Ζέφυρος σιμά τους,
Κι' ἀγερνός ἀπὸ ψηλά
μὲ ταῖς ἀχίνας του φιλεῖ
καὶ παίζει εἰς τὰ μαλιά τους.

Χαίρω κ' ἐγὼ τὴν ἀνοιξι ποῦ βλέπω τὰ ὄρφανά μου
μεσ' εἰς τὰ χορτάρια τὰ χλωρὰ
νά κόβουν ἄνθη ὄροσερὰ
νά ρίχνουν εἰς τὴν ποδιά μου.
M. M.

Ἡ Λ'. Ὁδὴ τοῦ Πετράρχου.
(μετάφρασις)

Ὦ! δὲν ἐστάθη πώποτε εἰς δῶμά τι στρουθίον,
Οὐδὲ εἰς δάσος, ὡς ἐγὼ, μονῆρές τι θηρίον!
Εἶμαι μονήρης!... κλέην παντοῦ ὅπου τὸ βλέμμα
[στρέψω,
Ἐκείνην μόνην θὰ ἰδῶ... ἐκείνην θὰ προσβλέψω!
Τ' ὄμμα μὲν ἄλλον ἤλιον ποτὲ δὲν ἀπακρίνει,
Τὸ μόνον ἀντικείμενον αὐτοῦ εἶναι ἐκείνη!

Καί μόνην φεῖ! ἔχω γὰρ ἄν, νά κλαίω αἰωνίως.
Μοί εἶν' ὁ γάλως βάσκιος καὶ βάσκιος ὁ βίος...
Τρωή μου δηλητήριον, πικρία εἶναι μόνη,
Ὁ δ' οὐρανός μοι φαίνεται ὡς μελανὴ σινδώνη!
Ὡ! τυρανία εἶν' ἡ νόξ, καθ' ὕλον μου τὸν βίον,
Κ' ἡ κλίτη μου μοι φαίνεται μάχης σκληρῶν πεδίων.

Τὸν ὕπνον, ὅστις ἀρκεῖ ἀφ' ὅλων τὴν καρδίαν,
Ἐκείνην τὴν τερψίθεμον, ἐκείνην τὴν γλυκεῖαν
Ἰδέαν ἦται τῆ, τηρεῖ ἐν τῇ ζωῇ, δὲν σπᾶλλει,
Ἐκεῖνος ὅστις συγγενῆ θανάτου τὸν ἐκάλει!

Εἰς τὴν εὐδαίμονα αὐτῆς ἐξόχως γῆν, τὸν κόσμον,
Ἐχέτε λόφου· σκιστοῦ ἀπ' ἑσῶν σεῖς εὐόσμων,
Ὅχλος προσίνοος ἔχετε· σεῖς εἰς τὴν οἰκουμένην, ...
Ἐγὼ πλὴν ὄχι!... ὦ! ἐγὼ... θρηνῶ τὴν ἐρωμένην!

Ὁκτώβριος τοῦ 1870.

Α. ΔΙΒΛΙΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ
ἐπιλοχίης

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ.

ΤΗΣ ἘΝ ΛΕΥΚΑΣΙ ΔΙΑ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ ΣΥΣΤΗ-
ΘΕΙΣΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «ΣΥΓΚΟΜΙΔΗΣ» (1).

Πρὸς τὰς διὰ συνεταιρισμοῦ συστηθείσας
Ἐταιρίας εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς Σύρον.

• Αὐτὸς ὁ τίθειται μου ἀδελφῆ
Καὶ σὲ ἀδελφῆ • Πενδύρα •
Σὲ· χαίρειτ' ἡ • Συγκομιδῆ •
Ἄπ' τῆς Σαπφούς τὴν χώραν.

Καὶ δέεται καὶ παρακαλεῖ
Τὸ Θεὸ νά σᾶς βλογήσῃ
Κι ὅσα ἡ καρδίᾳ σας πικρῶμαί
Τόσα νά σᾶς χαρίσῃ.

Νά ζῆτε καὶ ν' ἀζαίνετε
Καὶ νά στεφανωθῆτε,
Βατίλισσαι· νά γένητε
Κακὸ νά μὴν ἴδῃτε.

Καὶ οἱ λόγγοι ὅσα ἔχουσι κλαδιά
Καὶ οἱ οὐρανοὶ ἀστέρας,
Τόσα νά κάμειτε παιδιὰ,
Παιδιὰ καὶ θυγατέρας.

(1) Σ. Σ. Τὸ ἔτος ποιημάτων κατεχωρίζομεν χάριν τῶν
ἀρχῶν αὐτοῦ.

Καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔλ' ἡ γῆ
Παράδειτος νά γένη
Σιτᾶρι, λάδι καὶ κρασί
Ν' αὐξήσῃ νά πληθύνῃ.

Νά ζωντανώσῃ ἡ Ἀνατολή
Ἡ Ἑλλάς νά ζωντανέψῃ
Νιὸς Οὐρανός, κενούρια γῆ
Νιὸ φῶς νά βασιλέψῃ.

Ἡ Μαστιχὴ ν' ἀλαφιασθῇ
Κ' ἡ Ἄρκτος νά φωνάζῃ,
Ἡ Δύσι ν' ἀνανοήσῃ
Νά ἴδῃ καὶ νά θαμάσῃ.

Καὶ μόνη τότε ἀ τὸ πῆ
Καὶ νά τὸ διαλάθῃ
Πῶς γῆραι τὴν Ἀνατολή
Τρισκόταδο εἶν' ἡ Δύσι.

Ι. Γ. ΚΑΒΑΔΙΑΣ.

Ὡ Ζεῦ, διατί τοῦ μὲν κιβδηλοῦ χρυσοῦ ἔδω-
κας σαφῆ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τεκμήρια, πρὸς
διάγνωσιν δὲ τοῦ κακοῦ ἀνδρός, οὐδὲν σημεῖον
ἔβηκας ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ;

Φιλοκατήγορον φύσει τὸ γυναικεῖον φύλον,
καὶ τοῦ μικροτέρου λόγου ἂν ἀφορμὰς λάβῃ,
πολὸν πλείονα διαδίδει. Ὑπάρχει δὲ τις ἡδονὴ
μεταξὺ τῶν γυναικῶν, οὐδὲν καλὸν νά λέγῃται
πρὸς ἀλλήλας.

Προτιμότερον νά ἀσθενῇ τις ἢ νά θεραπεύῃ
ἀσθενοῦντα· διότι τὸ μὲν ἐστὶν ἀπλοῦν, τὸ δὲ
δύο κακὰ συνάπτει· λύπην φρενῶν καὶ πόνον
χειρῶν.

Τοῦτο μόνον τ' ἀνάλωμα ἀπαξ ἀναλωθὲν,
δὲν δύνχνται νά ἀναλάβωσιν οἱ θνητοί, τὴν ψυ-
χὴν αὐτῶν χρημάτων δὲ πολλοὶ ὑπάρχουσι
πόροι.

ΕΥΡΥΠΙΑΔΗΣ.